

Durmuş Hocaoğlu

Ebû Leheb Ölmedi Yâ Muhammed, Ebû Cehil Kıt'alar Dolaşüyor

Yeniçağ, "Analiz"., 12 Şubat 2006, Pazar., s.08
"Analiz" Sıra No: 356; 2006-018; Şubat-06

YENİÇAĞ

Evet; aynen böyle diyordu üstâd Ârif Nihat Asya: **"Ebû Leheb öldü" diyorlar;/ Ebû Leheb ölmedi Yâ Muhammed!/ Ebû Cehil; kıt'alar dolaşıyor..."**.

Gerçekten de vaziyet aynıyla budur: Ebû Leheb ölmemiştir, Ebû Cehil kıt'alar dolaşmaktadır. Ne var ki hüznün bu değildir; hüznün, Müslüman'ın, Hazret-i Nebî'nin yüzüne bakacak hâlinin kalmamış olmasıdır.

Hüzün bu değil, çünkü İyi'nin, Doğru'nun, Güzel'in, Hakk'ın, Hakikat'in olduğu her yerde Kötü, Yanlış, Çirkin, Bâtıl ve Sahte de olmuştur ve dahi olacaktır da; bu, Hayr'ın da Şerr'in de kendisinden olduğu Hâlik-ı Zülcelâl'in varlık âlemine vaz' ettiği kanunlar cümlesindedir. Elbet de her var-olan, kendi fitratına uygunca hareket eder; Kötü, kötülük etmek için vardır, çünkü etmiyorsa kötü değil, iyidir. Asıl mühim olan İyi'nin "iyi" gibi, Hakk'ın "hakk" gibi olmamasıdır. İmdi; nasıl ki kötülük yapmak bizzat ve doğrudan kötülük ise, kötülüğe mâni' olmamak ve iyilik yapmamak da kötülüktür; binâenaleyh, İyi'yi "iyi" gibi, Hakk'ı "hakk" gibi oldurmamak da bir kötülük olmaktadır. İşte mes'ele burada: Kişi olarak Ebû Leheb de, Ebû Cehil de her fânî gibi öldü, ama Ebû Lehebler ve Ebû Cehiller ölmedi; ölmeyecek de; ne var ki asıl kötü olan, İslâm dünyası: İyi'yi "iyi" gibi, Hakk'ı "hakk" gibi oldurmayan, olduramayan, yetersiz, zayıf ve pejmürde İslâm dünyası.

Şimdi Ebû Leheb de Ebû Cehil de Danimarka'da atağa kalkmış vaziyette; pervâsızca, hayâsızca, ahlâksızca, bir atak bu.

Ama, niçin ve acaba gerçek sâdece bu kadar ve bundan mı ibâret?

Önce tarihe bir bakalım ve soralım: Acaba irtikâb edilen bu denâet ez-kazâ ve ilk defa mı vuku' buldu ki? Hayır; Hristiyanlık bidâyetinden beri, gayet şuurlu ve gayet müdrîk olarak, yâni tam bir kast-i mahsûs ile, İslâma karşı kaba bir saygısızlık, saldırganlık ve küfürbazlık içerisinde olmuştur; hakikî mânâda küfürbazlıktan söz ediyorum, öyle tenkid gibi ciddiyetten değil. Bir deist olan Voltaire'in *"Biz o kitaba (Kur'âna – D.H.) sayısız yaveler kondurduk. Oysa, Kur'anda bunların hiçbiri yoktur. Keşişlerimizin asıl zoru, müslüman olan Türklerle idi. İstanbulun fatihlerine başka türlü karşı konulamayınca, onlar aleyhine sürü sürü kitaplar yazıp durdular"* dediğini hâtırlayalım[*]. Ne var ki Voltaire bile, besbelli, işin aslını ve tarihî derinliğini tam bilmiyor; bu mes'ele, sâdece, İstanbulun fatihlerine başka türlü karşı konulamamaktan neş'et eden bir kompleksin mahsûlü değil, evveliyatı tâ İslâm'ın doğuşuna kadar gider. İslâm'ın Hz. İsa'yı muazzam derecede tâzîm, tâzîz ve tebcîl etmesine mukabil, ilk önceleri Hristiyanlık içerisinde zuhur etmiş sapkın (heretik) bir mezhep gibi gördüğü İslâm'a karşı, sonra tam cephe taarruza geçmiştir; hakikî mânâda tam cephe ve ağzını bozarak. Öyle ki, Batı literatürü, İslâm dini ve O'nun bütün mukaddesâtına tevcîh edilmiş en iğrenç, en seviyesiz, en rezil küfürlerle dopdoludur: Meselâ, Dante Alighieri, İki Cihan Pâdişahı, Efendimiz Muhammed Mustafâ'yı — selât ve selâm O'na olsun — "Cehennem"inde, cehennemin tam merkezinde tasvîr etmiş, Protestanlığın kurucusu Martin

Luther, mezhebinin Katolisizm karşısında tutunabilmesinde büyük yardımını gördüğü Türklere nankörlükle cevap vermiş, Danimarkalı sefillerin iğrençlik timsâli çizgilerini bile utandıracak kertede, adetâ bir sokak serserisi gibi sözler sarfetmiştir[**]. Bu örnekleri nerdeyse sonsuzca çoğaltmak mümkün. Nitekim, Batı'nın 'gûyâ', Kilise'nin karanlıklarını yırtarak aydınlığa çıkmaya başladığı Rönesans'tan günümüze dek, doğrudan Resûl-ü Ekrem'i konu edinen alçaltıcı piyesler ve edebî (?) eserler de azalmamış, "tolerans" kavramının yükseldiği modern çağlarda birçok müsteşrik — yâni ilim adamı demek oluyor — dahi, O'nun hayâtını kaleme aldığı eserlerinde toleransa riâyet etmemiş, sayısız terbiyesizliklere batmaktan geri kalmamışlardır.

Hâsılı, İslâm'a karşı bu buğz, bu saldırganlık, bu dinmez adâvet, bu doymaz kin yeni değil; ama sorum yine aynı: Niçin ve acaba ve gerçek sâdece bu kadar ve bundan mı ibâret?

Niçin tam da Büyük Ebû Cehil'in kıt'alarası yeni Haçlı seferi için kolları sıvadığı ve Irak'tan sonra İran ve Suriye'yi hedef seçtiği küresel bir saldırının arefesinde böyle bir kışkırtıcılığa teşebbüs edilmiş bulunuyor?

Biraz da bunu konuşalım.

[*] Voltaire., Türkler, Müslümanlar ve Ötekiler., Türkiye İş Bankası Kültür Yay., 1969., s.8-10]

[*] Bkz: Henrich, Sarah and Boyce, James L., "Martin Luther-Translations of Two Prefaces on Islam: Preface to the Libellus de ritu et moribus Turcorum (1530), and Preface to Bibliander's Edition of the Qur'an (1543)", Luther Seminary., St. Paul, Minnesota., *Word & World.*, XVI/2., Spring 1996., pp.250-266

